

Sygn. akt: I C 570/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko K. N.

o zapłatę

oddala powództwo .

Sygn. akt I C 570/15

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystąpił przeciwko K. N. o zapłatę kwoty 3,34,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz zwrot kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał, że pozwanego łączył z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. we W. stosunek prawny na podstawie umowy bankowej z dnia 16 lutego 2007 r. Z tytułu przedmiotowej umowy pozwany powinien uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, na którą składa się kwota niespłaconego kapitału, jako należność główna w wysokości 1.567,44 zł oraz skapitalizowane odsetki zgodnie z postanowieniami umowy, na które składają się odsetki umowne w wysokości 1.682,62 zł oraz należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 90 zł.

Na powyższą okoliczność powód przedstawił dowody: z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2011 r., wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wyciągu z ksiąg funduszu oraz wezwania do dobrowolnego spełniania świadczenia.

Pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie. W dniu 27 kwietnia 2011 r. powód zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę przelewu pakietu wierzytelności wymienionych w

załączniku 1A, w tym wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwanego w dniu 16 lutego 2007 r. umowy bankowej. W dniu 21 października 2014 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, natomiast w dniu 23 września 2014 r. pismo wzywające dłużnika do zapłaty.

Dowód:

1. okoliczność bezsporna,
2. odpis wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych,
3. umowa przelewu wierzytelności,
4. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu,
5. pismo – wezwanie do zapłaty, k.

G. C. zawarł w dniu 16 lutego 2007 r. umowę kredytu z (...) Bank S.A. we W..

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia umowy cesji wierzytelności z (...) Bank S.A. we W.. Przedmiotem w/w kontraktu była przysługująca wierzycielowi pierwotnemu wierzytelność względem pozwanego z tytułu umowy bankowej.

W rozpatrywanej sprawie pozwany, nie stawił się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w zakresie wysokości dochodzonego roszczenia, oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

W tym zakresie powód nie przedłożył żadnych dowodów, niemniej treść przytoczonego przepisu pozwalała sądowi pominąć postępowanie dowodowe w celu ustalenia stanu faktycznego. Co jednak ważne, w treści pozwu i pism procesowych nie podał jakie były warunki umowy (w tym rodzaju umowy i wysokości udzielonej kwoty kapitału), w jaki sposób pozwany uchybił warunkom umowy (czy dokonywał wpłat i w jakiej wysokości), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał kwot i okresów od jakich zostały naliczone, a także podstawy uprawnienia powoda i wierzyciela pierwotnego do ich naliczenia, nie wskazał również podstawy naliczenia należności ubocznych. Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., w części pozwalającej pominąć postępowanie dowodowe uznając twierdzenia powoda za prawdziwe, skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe. Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej, odsetek i innych należności, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Materialną podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawie stanowi art. 720 k.c., w świetle którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy, przez umowę

o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Wreszcie, skoro powód opierał swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przepisy art. 509 k.c.

W realiach rozpatrywanej sprawy, przy założeniu istnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, powód powinien zatem w treści pozwu w pierwszej kolejności przynajmniej podać do czego zobowiązany był pozwany w ramach zawartej z wierzycielem pierwotnym umowy bankowej, tzn. jaka była całkowita kwota do spłaty z rozbić na należność główną, odsetki umowne i inne konkretne należności z podaniem terminów płatności, następnie w jakiej wysokości pozwany spełnił świadczenie i jak zostało ono zaliczone, wreszcie z czego wynika kwota zobowiązania ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych, jeżeli zaś wierzyciel naliczył odsetki związanie z opóźnieniem w terminie spłaty to wskazać od jakich kwot w jakich okresach w i jakiej wysokości zostały naliczone.

W świetle art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Powód wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od banku prawa do wierzytelności wobec zdefiniowanych w umowie dłużników, w tym pozwanego. Okoliczność ta, zdaniem sądu nie budzi wątpliwości, skoro powód dysponuje danymi pozwanego, wskazując jednocześnie datę i numer zawartej przezeń umowy, tym samym, na podstawie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., sąd uznał tę okoliczność za prawdziwą.

Należy jednak zwrócić uwagę, że cesjonariusz nabywa wierzytelność, w wysokości przysługującej cedentowi, a fakt jej nabycia w określonej w umowie wysokości nie zwalnia go z obowiązku, co najmniej przytoczenia (przy założeniu braku aktywności ze strony pozwanego) okoliczności wskazujących na sposób jej powstania w chwili dokonania cesji, a w przypadku naliczenia przez cesjonariusza dalszych odsetek do wskazania sposobu obliczenia. Zaniechanie przytoczenia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę żądania pozwu wyklucza możliwość zbadania przez sąd jego zasadności w świetle obowiązujących regulacji danego stosunku prawnego.

Biorąc pod uwagę przytoczone regulacje oraz fakt, że powód nie przytoczył w treści pozwu okoliczności, które umożliwiałyby dokonanie subsumpcji stanu faktycznego i ich zastosowanie, a także na wezwanie sądu nie przedłożył umowy z wierzycielem pierwotnym oraz nie wyjaśnił sposobu skapitalizowania odsetek powództwo należało oddalić.